

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 6370/2025
16.10.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Надежде Видић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из села ..., чији је пуномоћник Ивица Јовановић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије”, Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђивања ништавости споразума и исплате разлике накнаде, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 312/24 од 26.12.2024. године, у седници одржаној 16.10.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 312/24 од 26.12.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 2232/22 од 13.12.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је, као неоснован, приговор туженог о апсолутној ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и утврђено да је Споразум о накнади за експропријацију закључен пред Секретаријатом за имовинскоправне послове Градске управе Града Врања под бројем 465-1059/2011-07 од 12.12.2011. године између тужиоца и туженог ништав, јер је супротан принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима. Ставом трећим изреке, тужени је обавезан да тужиоцу, на име разлике између исплаћене до припадајуће накнаде за експроприсано градско грађевинско земљиште – кат. парцелу број .. уписану у лн бр. .. КО ... исплати износ од 6.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.12.2023. године, као дана пресуђења па до коначне исплате, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом четвртим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је ништав Споразум о накнади за експропријацију закључен пред Секретаријатом за имовинскоправне послове Градске управе града Врања под бројем 465-125/09-07 од 06.01.2010. године између тужиоца и туженог, као и да се обавезе тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене до припадајуће накнаде за експроприсано градско грађевинско земљиште – кп.бр. ..., кп.бр. .. и кп.бр. .. исплати износ од 33.100,00 динара са законском затезном каматом почев од дана пресуђења до коначне исплате. Ставом петим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 146.614,00 динара са законском

затезном каматом почев од дана извршности пресуде па до коначне исплате, у року од 8 дана од дана пријема отправка ове пресуде.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 312/24 од 26.12.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је, као неоснована жалба туженог, а пресуда Основног суда у Врању П 2232/22 од 13.12.2023. године, у ставу првом и другом изреке потврђена. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу трећем изреке, тако што је обавезан тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене до припадајуће накнаде за експроприсано градско грађевинско земљиште – кат. парцелу број .. уписану у лн бр. .. КО ... исплати износ од 3.000,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.12.2023. године као дана пресуђења па до коначне исплате, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде, док је тужбени захтев тужиоца за већи износ од признатог износа од 3.000,00 динара, па до траженог износа од 6.000,00 динара, или за износ од 3.000,00 динара, као и за камату на тај износ, одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу четвртом изреке, тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и утврђено према туженом да је Споразум о накнади за експропријацију закључен пред Секретаријатом за имовинскоправне послове Градске управе града Врања под бројем 465-125/09-07 од 06.01.2010. године између тужиоца и туженог ништав, јер је супротан принудним прописима, јавном поретку и добрим обичајима. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име разлике између исплаћене до припадајуће накнаде за експроприсано градско грађевинско земљиште – кп.бр. ..., кп.бр. .. и кп.бр. ..., све уписане у лн вр. .. за КО ..., исплати износ од 16.550,00 динара са законском затезном каматом почев од 13.12.2023. године, као дана пресуђења па до коначне исплате, у року од 8 дана од пријема отправка пресуде, док је тужбени захтев тужиоца за већи износ од признатог износа од 16.550,00 динара, па до траженог износа од 33.100,00 динара, или за износ од 16.550,00 динара, као и за камату на тај износ, одбијен као неоснован. Ставом петим изреке, преиначена је првостепена пресуда у ставу петом изреке, тако што је тужени обавезан да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 249.764,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке о трошковима поступка па до коначне исплате, у року од 8 дана од дана пријема отправка пресуде. Ставом шестим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 18.000,00 динара у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде. Ставом седмим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије, у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС” бр.72/11... 18/20 и 10/23 – други закон), Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. и 4. ЗПП, прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Одредбом члана 479. став 6. ЗПП, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Тужба ради утврђивања ништавости споразума и исплате разлике накнаде поднета је 24.05.2017. године. Вредност предмета спора је 39.100,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору у коме се тужбени захтев односи на потраживање у коме вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 3.000 евра, што значи да се ради о спору мале вредности у коме ревизија није дозвољена, то и ревизија туженог није дозвољена, применом члана 479. став 6. ЗПП.

Без утицаја је то што је првостепена одлука преиначена, у ком случају би у смислу одредбе члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП ревизија била дозвољена, јер у овом случају ревизија није дозвољена, с обзиром да је у посебној глави Закона о парничном поступку, која регулише поступак у спору мале вредности, прописано да ревизија у овим случајевима није дозвољена, па специјално правило искључује примену општих правила (члан 467. ЗПП).

На основу изнетог, применом члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић